

TEORIA I PRÀCTICA DEL MECENATGE

Isidor Cònsul

Entre 1939 i els anys seixanta, la situació de l'escriptor català era d'una precarietat absoluta i sense cap possibilitat de poder-se convertir en professional de la literatura en la seva llengua. El panorama de les lletres catalanes era un desert sense diaris ni revistes, sense editorials competitives ni projectes de traducció. L'única alternativa sorgia del mecenatge i dels premis literaris que es van convocar a partir de 1947. Va ser l'esforç del mecenatge, per exemple, qui va permetre que Sagarra traduís quasi tot Shakespeare al català i és en aquest sentit que cal esmentar la creació de "Benèfica Minerva", l'any 1945, per part de Fèlix Millet i Maristany (1903-1967). Millet era un empresari que havia fet negocis en el món de les assegurances i, mitjançant la "Benèfica Minerva", feia encàrrecs als escriptors catalans o, entre altres, va subvencionar, Carles Riba i Ferran Soldevila. Al seu costat, cal posar els noms de Joan B. Cendrós (1916-1986) i de Lluís Carulla i Canals (1904-1990), entre els mecenes més importants per a la cultura catalana en els anys difícils de la postguerra.

Joan Samsó ha estudiat aquesta enorme i benemèrita empresa a *El mecenatge cultural a Catalunya durant el segle XX*. Com diu el títol, l'obra abasta tot el segle i això vol dir tenir en compte altres noms com Francesc Cambó, Rafael Patxot i Evarist Fàbregas. En el seu conjunt, es tracta d'un llibre important per conèixer les interioritats de la cultura catalana dels primers dos terços del segle XX.